

Hoe herleeft zijn vervlogen jeugdleven, als hij weer al de dingen aanschouwt van de wereld, waarin hij tot zijn twintigste jaar verkeerde. Naar den geest legt hij er beslag op en maakt het tot zijn geestelijk erfgoed. Zoo komen er de teekeningen

klopt hij hem op den schouder en noemt zijn eigen naam: François. 't Is abt Jean Lebriseux, Millets oude meester.

„Ah, c'est vous, mon cher enfant... le petit François,” en weenend omhelzen zij elkaar. Dan vraagt de oude:

LE BOUT DU VILLAGE À GRÉVILLE (1866). VERZAMELING VAN MEVROUW H. KRÖLLER, 'S GRAVENHAGE.

van de hoeve, stal, tuin, weide; van het kerkje te Gréville, waarin hij werd gedoopt, van waaruit zijn ouders en grootmoeder grafwaarts werden gedragen. Op 'n avond keert hij terug van zijn zwerftochten. Over het luisterstille schemerland galmt het Angelus. Millet staat bij de deur van de kleine kerk van Éculleville. Treedt binnen. Bij het altaar knielt een grijsaard en bidt. De zwerver wacht en als de oude zich opricht,

„Et la Bible, François, l'avez-vous oubliée? Et les psaumes, les relisez-vous?

„Ce sont mes bréviaires,” is het antwoord, „c'est là que je puise ce que je fais.”

Bij den dood van den schilder werd onder de werken in zijn atelier ook gevonden: „Église de Gréville (bl. 15).” Evenals zijn vriend Rousseau geloofde Millet, dat 'n schilderij nooit af is. Heeft hij, bij 't weer en weer arbeiden aan het vriendelijk kerkje, zich